

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Den fromme Bekiender

Citation: Wessel, Johan Herman: "Den fromme Bekiender", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 87. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid70742/facsimile.pdf> (tilgået 17. juli 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Hvad der nu laae for Pøkkers Hous,
Og at strax, efter Tugt og Orden,
De Damer faldt til Jorden,
Og Generalen stod bleg og confus,
Men at han ogsaa efter Tugt og Orden
Til sidst dem reiste op fra Jorden.
(Jeg kalder Gulvet Jord.
Du vil dog ei, jeg veie skal hvert Ord?)
Gid Himlen dig og mig forskasne
Før at see Dyden daane,
Men naar den vogner op, at here paa dens Skrig,
Der først og fremst dæfra bevare dig og mig!
Blet af Indbildringen vi Dødsens Angest føle. —
Men det for længe er at noie.

Du nylig græd, nu skal du lee: —
En Kone havde han, og deri! Een gjør tre.

Hvad gjør dog Tydsken ei for Penge? —
Farvel saalsønge!

M o r a l.

Naar i dit Skuespil ei Kauden læses kao,
Da gielder det at vise dig som Mand,
Da hæv dig over feige Mængde,
Og naar dit Stykke har behørig Længde,
Hug over kiæk den gordianske Kaudé,
At Stykket i betids kan være ude,
Og viis, at du og vove tør,
Hvad Alexander voved' før!

DEN FROMME BEKIENDER.

En, fornem Herre, from, men ikke super-klog,
Tit Tiener ik et slakke's Fiog,
De andre Herrons Domestikker
Strax mærke, at han dybt ei stikker,
Og, gik i Huset noget galt,
Paa Jørgen Skylden faldt.
Hans Herre, maa man vide,
Usandhed aldrig kunde lide,
Men havde sielden Med
At straffe Feil, som man fortrydende tilstod.

I Færstningen var Jørgen ikke vant,
 At man for Uret ham beskyldte;
 Og sagde piat, at det var ikke sandt.
 Men alle Husets Folks gjentagne Klagemaal
 Den Herres Øren fyldte,
 Og hvad blev Virningen deraf?
 Han Ordre gav:
 Man skulde prygle ham, til han bekiendte.
 Tre gange datta Jørgen hændte,
 Thi alle gode Ting er tre.
 Han siden blev lid: klogere,
 Han tænkte saa: ti Stokkeprygl i Gaar,
 Maaskee i Morgen tyve,
 Jeg aldrig det udstaar.
 Jeg heiler paa mig selv vil tyve.
 Han løi, og fandt sig meget vel derved,
 For Herren fald: paa Knæ, og bad ham sig tilgive,
 Endskoent han vidste ei den ringeste Beskeed
 Om, hvad han bad ham sig tilgive,
 No: at han var beskyldt, det var al: hvad han vidste.
 Pardon for fremmed Synd han stedsse fik,
 Og syntes, Tingen herlig gik.
 (Og sandt at sige, han heel var ikke gal).
 Et hendte ham dog paa det sidste:
 Den naadig Herres Fru Gemahl
 Laae i Begreb med at fornære
 Sit Huses Arvinger, og giøre dem een fæere.
 (At de fornære dem med to.
 Ber man om store Fruer ikke troe.)
 Snart Jørgen faaar at vide,
 Hvorn den Hovedting bestaar.
 »Nu,« sagde han, »sig mig jeg Skylden faaar.«
 Han saae sin Herre Hænder vride,
 Han gik til hær, og faldt paa begge Knæe:
 »Tilgiv, o Herre, dog et usselt Kræe!
 Tilgiv dog Skarnet,
 Som Fader er til Barnet:« —
 »Er jeg et Skarn?« — »Nei, det er jeg.« —
 »Nu bli: han mig for siem, gaae Slyngel, gaae din Veil!
 Kom Erik, jag haru paa min Port!»

M o r a l.

Det siger min Moral,
 Dass Jørgen küent nicht allemahl
 Durch seine Dummheit fort.